

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/41/2016
Identifikačné číslo spisu:	2314010644
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2314010644.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného L. M. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 26. mája 2016 v Bratislave dovolanie obvineného L. M. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Hudáka proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 1. októbra 2015, sp. zn. 6To/1/2015, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného L. M. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta rozsudkom z 26. novembra 2014, sp. zn. 3T/113/2014, uznal obvineného L. M. za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 28. októbra 2013 v čase okolo 20.00 hod., v Seredi na ulici Novomestskej pred bytovým domom č. 43/43 na parkovisku, prišiel k tam zaparkovanému osobnému motorovému vozidlu zn. VW Golf, sivej metalízovej farby, EČV: M., majiteľkou ktorého je Mgr. V. Q., nezisteným spôsobom rozbil sklo na pravých predných dverách vozidla, cez vzniknutý otvor sa načiahol doň a odcudzil odtiaľ osobné veci Mgr. V. Q., a to dámsku koženú peňaženku zn. Next bielej farby s finančnou hotovosťou vo výške 190,- Eur s osobnými dokladmi majiteľky vozidla (občianskym preukazom, dokladom o prechodnom pobyte, vodičským preukazom, bankomatovou kartou VÚB, zdravotnou kartou, zdravotnými kartami jej detí na meno M. I., M. I. a M. I., dokladom o technickej kontrole vozidla), osobné veci Y. I., a to koženú peňaženku čiernej farby zn. Adidas s finančnou hotovosťou vo výške 260,- Eur i s jeho osobnými dokladmi (občianskym preukazom, bankomatovou kartou, zdravotnou kartou, vodičským preukazom na vysokozdvížný vozík a mobilným telefónom zn. Samsung S3 mini, bielej farby, nezisteného výrobného čísla) a následne z miesta odišiel preč. Mgr. V. Q. poškodením osobného motorového vozidla spôsobil škodu vo výške 296,66 Eur a odcudzením vecí a finančnej hotovosti škodu vo výške 220,- Eur. Y. I. odcudzením vecí a finančnej hotovosti spôsobil škodu vo výške 375,- Eur. Skutku sa dopustil napriek tomu, že za taký čin bol trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 0T 39/2012, z 26. apríla 2012, právoplatným 26. apríla 2012, odsúdený.

Okresný súd obvinenému L. M. za to uložil podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák. úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň mu podľa § 73 ods. 2 písm. d/ a § 74 ods. 2 Tr. zák. uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Rovnako tak obvinenému podľa § 76 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. uložil ochranný dohľad v trvaní 1 (jedného) roka. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta zo 4. decembra 2013, sp. zn. 2T/163/2013, právoplatného toho istého dňa, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Nakoniec obvinenému podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť, aby uhradil spôsobenú škodu, a to Mgr. V. Q. vo výške 477,66 Eur a Y. I. vo výške 260 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený L. M. odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave uznesením z 1. októbra 2015, sp. zn. 6To/1/2015 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozhodnutiu podal obvinený L. M. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Martina Hudáka dovolanie. Dovolanie oprel o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu obvinený L. M. videl v rozporoch týkajúcich sa výpovedí poškodených V. Q., Y. I. a svedka B. J., vzhľadom k čomu podľa jeho názoru mala byť zo strany konajúcich súdov použitá zásada „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“. Rovnako obvinený namietal arbitrárnosť rozhodnutí, najmä pokiaľ išlo o rozhodnutie odvolacieho súdu.

Dovolaciemu súdu preto navrhol, aby rozsudkom vyslovil, že bol porušený zákon, zrušil napadnuté uznesenie a Krajskému súdu v Trnave prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta, podľa ktorej v predmetnom prípade došlo k rozhodnutiam súdov na základe dôslednej právnej úvahy, s ktorou sa obvinený L. M. nestotožnil, čo však nie je zákonným dôvodom na podanie dovolania. Dovolaciemu súdu navrhla dovolanie obvineného L. M. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Okresný súd Galanta zaslal predmetné vyjadrenie prokurátorky obvinenému L. M. a jeho obhajcovi.

Najvyšší súd ako súd dovolací skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Trnave ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným L. M. prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Galanta, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Dovolanie obvineného však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Dovolanie z dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod. i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre

hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Obvineným namietaná existencia rozporov vo výpovediach svedkov spadá do hodnotenia dôkazov, ktoré ako už bolo skôr uvedené, dovolací súd v rámci dovolania podaného obvineným nemôže preskúmať, keďže je viazaný zisteným skutkovým stavom.

Rovnako tak dovolanie podané len proti dôvodom napadnutého rozhodnutia je neprípustné.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nebol daný.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie obvineného L. M. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.